

a Dr. H-em. Potvrzení ministerstva sociální péče ze dne 3. prosince 1930 k této plné moci přiřčené dokládá jen oprávnění předsedy Dr. Ž-a a jeho náměstka Dr. H-a v řízení Úřadovny podle § 84 odst. (6) písm. d) a § 87 pensijního zákona k zastupování této úřadovny jak vnitřnímu tak i vnějšímu, nemá však ke Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze samému žádného vztahu. Není tudíž tato plná moc vydána Všeobecným pensijním ústavem v Praze a ani v podání žalované Úřadovny I (A) ze dne 4. prosince 1930, jímž byla soudu předložena jen původní plná moc dovolatelčina ze dne 2. září 1929 doplněná již zmíněnou doložkou ministerstva sociální péče ze dne 3. prosince 1930, nelze spatřovati schválení vedení sporu Všeobecným pensijním ústavem v Praze, to tím méně, ano i toto podání samo zdůrazňuje, že jest rozeznávati mezi »Všeobecným pensijním ústavem« jako takovým a »úřadovnami«, které jsou jeho orgány. Ani tímto vyjádřením ani doplněnou plnou mocí nebyla závada odklizená způsobem v § 6 c. ř. s. vytčeným, nelze tedy míti za to, že jest žalovanou stranou vlastně »Všeobecný pensijní ústav v Praze« a že jde jen o nesprávné označení, které by mohlo býti opraveno z úřadu. Jako orgán Všeobecného pensijního ústavu není Zemská úřadovna oprávněna podepsati za ústav procesní plnou moc a neplatí tu ani ustanovení § 1010 obč. zák. Poukaz napadeného rozsudku na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3659 sb. n. s. nedopadá, poněvadž ve sporu tímto rozhodnutím řešeném došlo k dodatečnému schválení jednání úřadovny Všeobecným pensijním ústavem a tudíž k odklizení závady způsobem označeným v § 6 c. ř. s. Návrh, učiněný odpůrcem v dovolací odpovědi, by za žalovanou stranu byl pokládán Všeobecný pensijní ústav v Praze, zastoupený Úřadovnou A, je v pravdě změnou žaloby (změnou podmětu žalovaného), která v dovolacím řízení není přípustná (§§ 483, 513 c. ř. s.). Jest tu tudíž zmatečnost podle § 7 c. ř. s. a bylo z podnětu dovolání uznati, jako uvedeno.

Čís. 11240.

Proti souhlasným usnesením nižších soudů, jimiž nebylo vyhověno návrhu na odmítnutí soudců ve sporu, jest dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, R I 969/31.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu žalovaného, by byl odmítnut předseda senátu procesního soudu první stolice. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Dovolací rekurs rekursní soud odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Řízení o odmítnutí soudců v občanských věcech právních jest upraveno v §§ 19 až 25 j. n. Toto řízení není sice součástí sporu, ale, pokud

jde o otázku přípustnosti dovolacího rekursu proti souhlasným rozhodnutím nižších soudů, jimiž nebylo vyhověno odmítnutí, jest míti na zřeteli, že v souzeném případě dal podnět k projevu žalovaných o odmítnutí soudce a k jednání o něm zahájený civilní spor o nekalou soutěž, a ježto § 24 j. n. pro tento případ nemá ustanovení o oprávněném prostředku, platí tu ustanovení civilního soudního řádu o rekursech (§ 514 a násl. c. ř. s.) a jest i přípustnost tohoto dovolacího rekursu posuzovati podle § 528 čřs. Doslov předpisu § 528 čřs jest všeobecný, nečině rozdílu v té příčině, zda bylo před rozhodnutím projednáváno se stranami čili nic, obsahují-li souhlasná usnesení nižších soudů rozhodnutí o sporném žádání nebo ne, a týkají-li se okolností, jež mají ráz officiosní. Napadené usnesení, jímž byl dovolací rekurs odmítnut podle § 528 čřs. jako nepřípustný, vyhovuje tedy stavu věci a zákonu.

Čís. 11241.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, nebyly-li na přejezdu, kde toho bylo třeba, opatřeny zábrany ochrannou mříží.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Rv I 1540/30.)

Přejezd silnice přes hlavní trať byl chráněn jednoduchými zábrany, jichž spodní hrana byla jeden metr nad povrchem silnice, jež se před přejezdem silně svažovala. Nezletilý žalobce, jedá na sáňkách po svahu silnice, podjel zábrany a sraziv se s vlakem utrpěl poranění. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze uznal procesní soud prvního stádia důvodem po právu, mimo jiné z těchto důvodů: Podle předpisu bývalého min. žel. čís. 54446 ze dne 5. května 1908 mají býti závory přejezdů, jež jsou zvláště dětmi hojně používány, opatřeny mříží. Jde předem o otázku, zda nastala příhoda v dopravě, neboť žalobcův nárok může býti po právu jen, byl-li jeho úraz přivoděn takovouto příhodou. Žalobce spatřuje příhodu v dopravě v tom, že nebyla zábrana, pod níž sáňkami podjel, opatřena ochrannou mříží. Žalovaný poukazuje k tomu, že není účelem zábran, by byl přístup na trať vůbec zamezen, nýbrž jen, by bylo obecnstvo upozorněno na blížící se vlak, a že dráha své povinnosti učinila zadost tím, že byl přejezd zábrany opatřen. a zábrany v kritický čas spuštěny. Podle posudku znalce nebylo zapotřebí, by byly zábrany, o něž jde, opatřeny ochrannou mříží; ale soud s tímto posudkem nesouhlasí. Jest jisté, že v době, kdy se konalo místní ohledání, dne 2. prosince 1929, nebyla na okresní silnici vůbec frekvence a že ani z jediného domu, který jest pod kritickým přejezdem, děti přes trať po okresní silnici do škody nechodí. Znalec jest na omylu, usuzuje z této okolnosti, že školní mládež přejezd nepřekračuje a že proto řečený ministeriální předpis ze dne 5. května 1908 pro kritický přejezd neplatí. Předpis ten »závory přejezdů, které zvláště dětmi jsou hojně používány, buďie opatřeny mříží,« se neomezuje jen na ochranu dětí, nýbrž ukládá